

Butlletí del Consell General

Núm. 60/2012

Casa de la Vall, 12 d'octubre del 2012

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Publicació de l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals.** *pàg. 2*

2.2 Proposicions de llei

Publicació de l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996.** *pàg. 7*

Publicació de l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996.** *pàg. 11*

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.2 Convocatòries

Convocatòria d'una sessió ordinària del Consell General pel dia 18 d'octubre del 2012. *pàg. 14*

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals.**

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 12 d'octubre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la ponència de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

El M. I. Sr. Xavier Montané Atero, nomenat ponent per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost el dia 11 de setembre del 2012, a la vista del Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals

Exposició de motius

L'objectiu fonamental de la Llei 10/2003 era establir un marc legal sòlid i suficient que permetés als comuns desenvolupar i exercir les seves competències tributàries i financeres determinades per la Constitució, en concordança amb el que estableixen la Llei de bases de l'ordenament tributari, la Llei general de les finances públiques i la Llei qualificada de competències dels comuns.

L'aplicació de la Llei durant aquests gairebé deu anys ha posat de manifest la necessitat d'introduir-hi modificacions puntuals per adaptar aquesta norma marc a les necessitats i exigències actuals dels comuns.

Durant aquests anys s'ha vist que tenir en compte únicament un any, el darrer, a l'hora de determinar la quantia màxima d'endeutament suposa exposar-se molt a la volatilitat dels ingressos anyals dels comuns en relació amb certs tipus d'ingressos, com ara l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries i l'impost sobre la construcció. Per aquest motiu, aquest Projecte de llei introdueix que el període que es prengui en compte per al càlcul de la quantia màxima d'endeutament no sigui d'un sol any sinó un termini més llarg; en concret, es proposa un termini de tres anys, que ha de permetre acomodar el límit màxim no segons el que passi en un exercici sinó dins d'aquest termini més ampli.

Una altra modificació es la que fa referència a l'impost sobre la propietat edificada, que per calcular la base de tributació no diferencia entre la superfície destinada exclusivament a habitatge i la superfície destinada a terrasses, aparcament o trasters.

També s'han introduït dues modificacions que fan referència a l'impost sobre activitats comercials, empresarials i professionals. Per una banda, permet establir una bonificació durant els dos primers anys per l'inici de noves activitats i per una altra banda, modifica la forma de calcular el còmput de la superfície accessòria a la superfície d'explotació i fixa un percentatge màxim en lloc d'un percentatge fix. En aquest sentit la Llei delega al comú el percentatge de la bonificació aplicable dins dels termes que estableix aquesta Llei. Això suposa no perjudicar certs tipus d'activitats que compten amb espais oberts dels quals no obtenen la mateixa rendibilitat.

Per acabar, es modifica el termini de prescripció perquè els comuns puguin disposar del termini suficient per cobrar els seus drets econòmics, mentre no hi hagi una normativa que possibiliti l'execució dels actes administratius per part de la mateixa Administració.

Aquesta Llei es compon de 5 articles i una disposició final.

Article 1

Es modifica l'apartat 5 de l'article 30 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de superfície del bé immoble.

Quan la propietat immobiliària és edificada, la superfície del bé immoble correspon a la superfície total construïda i es pondera per un índex de localització.

No obstant el previst en l'apartat anterior, en els cassos d'espais construïts dedicats a terrasses, aparcaments, trasters només es computa com a propietat edificada com a màxim el 40% de la superfície d'aquests espais:

Quan la propietat immobiliària és no edificada, la superfície del bé immoble es pondera per un coeficient de qualificació urbanística.

Els comuns estableixen una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o el carrer on es troba situat el bé immoble.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.

Igualment, els comuns estableixen uns coeficients per tal de considerar la qualificació urbanística de la zona on es troba radicat el bé immoble no edificat.

El valor dels coeficients de qualificació urbanística se situa entre 0,5 i 2.

La qualificació urbanística dels béns immobles no edificats s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en funció de les categories següents:

- a) Sòl urbà
- b) Sòl urbanitzable
- c) Sòl no urbanitzable”

Article 2

Es modifica l'apartat 5 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de la superfície d'explotació ponderada per un índex de localització.

La superfície d'explotació és la superfície total dels locals destinats a la realització de l'activitat, expressada en metres quadrats i, si és el cas, mitjançant la suma de totes les seves plantes. Tanmateix, en els cassos següents només es pot prendre com a màxim com a superfície d'explotació el 40% de la superfície:

Superfície no construïda o descoberta dedicada al dipòsit de matèries primeres o productes de qualsevol classe, i, en general, a qualsevol aspecte de l'activitat de què es tracti, inclosos els aspectes accessoris o complementaris d'aquesta activitat, com la superfície ocupada per vials, jardins, zones de seguretat, etc.

Superfície construïda o coberta dels magatzems i dipòsits de tots tipus.

Superfície dels aparcaments coberts o descoberts, sempre que l'activitat desenvolupada a títol principal no sigui d'aparcament.

Els comuns han d'establir una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o del carrer on radiqui cada activitat econòmica.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.”

Article 3

Es modifica l'apartat 7 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“7. Quota tributària: La quota tributària de l'impost de radicació d'activitats comercials, empresarials i professionals resulta d'aplicar a la base de tributació el tipus de gravamen.

No obstant l'establert en el paràgraf anterior, s'estableix una quota tributària mínima aplicant el tipus de gravamen que correspongui al resultat de multiplicar l'índex de localització per 20 metres quadrats, així com una quota tributària màxima de 300.000 euros.

Tanmateix, en el cas d'empresaris que iniciïn una nova activitat comercial, empresarial o professional, l'obligat tributari es pot beneficiar de les bonificacions següents.

- a) Reducció de fins al 100% de les quotes tributàries que es meritin durant els primers dotze mesos a comptar des de l'inici de l'activitat.
- b) Reducció de fins al 50% de les quotes tributàries que es meritin durant els dotze mesos següents a l'inici de l'activitat i fins a un total de 24 mesos posterior a l'esmentat inici de l'activitat.

L'ordinació comunal regularà la bonificació aplicable en cada cas dins dels límits que estableix aquesta Llei.

Aquesta bonificació no s'aplica en cas que l'activitat hagi estat exercida amb anterioritat, encara que sigui com a conseqüència d'un canvi de titularitat.

Article 4

Es modifica l'article 47 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“Article 47. Quantia màxima de l'endeutament

1. L'import total de les operacions d'endeutament referides a l'article 43 no pot excedir el 200% de la mitja dels ingressos totals liquidats en els pressupostos de l'Administració comunal corresponent als tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació del patrimoni.

2. La càrrega financera anual no pot excedir el 20% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni. La càrrega financera consisteix en la suma de les quantitats destinades, en cada exercici, al pagament de les anualitats, dels interessos i de les comissions financeres corresponents a les operacions de crèdit, inclosos els imports relatius a la possible efectivitat dels avals.

La càrrega financera inclou la corresponent a les societats públiques participades per l'Administració comunal segons els comptes auditats de l'any natural immediatament anterior, proporcionalment al percentatge de participació. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el paràgraf anterior.

Per a les altres societats participades per l'Administració comunal referides a l'apartat 1 c) de l'article 43, la càrrega financera es calcula proporcionalment al percentatge de participació en el seu capital social, ponderant-la per la part de l'endeutament de la societat esmentada que computa a efectes del càlcul de l'endeutament comunal, respecte al seu endeutament total. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el segon paràgraf d'aquest apartat.

3. L'import total de les operacions d'endeutament a curt termini no pot excedir el 40% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni.

4. El comú que superi qualsevol dels límits establerts en els apartats 1 i 2 anteriors rep la participació dels ingressos de l'Estat en el pressupost de l'any següent que es conegui la desviació, reduïda en un import igual a l'excés d'endeutament sobre el límit establert. Aquest import és dipositat a l'INAF fins al moment en què el comú compleixi els límits establerts.

5. El Tribunal de Comptes informa el Consell General de la quantia d'endeutament i de la situació de cada comú.”

Article 5

Es modifica l'apartat 2 de l'article 56 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“2. La prescripció queda interrompuda si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració comunal o si aquesta li n'exigeix el pagament també de forma fefaent. La interrupció de

la prescripció comporta que comenci a córrer de nou el termini de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.”

Esmena 1

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata

Es proposa modificar l'article 5, amb el text següent:

“Es modifica l'apartat 2 de l'article 56 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

2. La prescripció queda interrompuda si:

a) El deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració comunal.

b) L'Administració comunal exigeix el pagament del deute al deutor de forma fefaent.

c) L'Administració comunal presenta demanda d'execució del deute a l'òrgan judicial competent.

Com a regla general, el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció.

Excepcionalment, en el supòsit c) d'aquest apartat, la interrupció de la prescripció comportarà l'obertura d'un nou termini d'un any, que s'afegirà al termini que encara s'ha d'exhaurir perquè es produeixi la prescripció.”.

Disposició final. Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

M. I. Sr. Xavier Montané Atero

Informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost relatiu al Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha examinat, en el decurs de les reunions celebrades el dia 25 de setembre i el 9 d'octubre del 2012, l'informe del ponent relatiu al Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmena retirada per transacció i aprovada per unanimitat:

Esmena 1 (Grup Parlamentari Demòcrata) de modificació de l'article 1.

Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals

Exposició de motius

L'objectiu fonamental de la Llei 10/2003 era establir un marc legal sòlid i suficient que permetés als comuns desenvolupar i exercir les seves competències tributàries i financeres determinades per la Constitució, en concordança amb el que estableixen la Llei de bases de l'ordenament tributari, la Llei general de les finances públiques i la Llei qualificada de competències dels comuns.

L'aplicació de la Llei durant aquests gairebé deu anys ha posat de manifest la necessitat d'introduir-hi modificacions puntuals per adaptar aquesta norma marc a les necessitats i exigències actuals dels comuns.

Durant aquests anys s'ha vist que tenir en compte únicament un any, el darrer, a l'hora de determinar la quantia màxima d'endeutament suposa exposar-se molt a la volatilitat dels ingressos anuals dels comuns en relació amb certs tipus d'ingressos, com ara l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries i l'impost sobre la construcció. Per aquest motiu, aquest Projecte de llei introdueix que el període que es prengui en compte per al càlcul de la quantia màxima d'endeutament no sigui d'un sol any sinó un termini més llarg; en concret, es proposa un termini de tres anys, que ha de permetre acomodar el límit màxim no segons el que passi en un exercici sinó dins d'aquest termini més ampli.

Una altra modificació és la que fa referència a l'impost sobre la propietat edificada, que per calcular la base de tributació no diferencia entre la superfície destinada exclusivament a habitatge i la superfície destinada a terrasses, aparcament o trasters.

També s'han introduït dues modificacions que fan referència a l'impost sobre activitats comercials, empresarials i professionals. Per una banda, permet establir una bonificació durant els dos primers anys per l'inici de noves activitats i per una altra banda, modifica la forma de calcular el còmput de la superfície accessòria a la superfície d'explotació i fixa un percentatge màxim en lloc d'un percentatge fix. En aquest sentit la Llei delega al comú el percentatge de la bonificació aplicable dins dels termes que estableix aquesta llei. Això suposa no perjudicar certs tipus d'activitats que compten amb espais oberts dels quals no obtenen la mateixa rendibilitat.

Per acabar, es modifica el termini de prescripció perquè els comuns puguin disposar del termini suficient per cobrar els seus drets econòmics, mentre no hi hagi una normativa que possibiliti l'execució

dels actes administratius per part de la mateixa Administració.

Aquesta llei es compon de 5 articles i una disposició final.

Article 1

Es modifica l'apartat 5 de l'article 30 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de superfície del bé immoble.

Quan la propietat immobiliària és edificada, la superfície del bé immoble correspon a la superfície total construïda i es pondera per un índex de localització.

No obstant el previst en l'apartat anterior, en els casos d'espais construïts dedicats a terrasses, aparcaments, trasters només es computa com a propietat edificada com a màxim el 40% de la superfície d'aquests espais:

Quan la propietat immobiliària és no edificada, la superfície del bé immoble es pondera per un coeficient de qualificació urbanística.

Els comuns estableixen una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o el carrer on es troba situat el bé immoble.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.

Igualment, els comuns estableixen uns coeficients per tal de considerar la qualificació urbanística de la zona on es troba radicat el bé immoble no edificat.

El valor dels coeficients de qualificació urbanística se situa entre 0,5 i 2.

La qualificació urbanística dels béns immobles no edificats s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en funció de les categories següents:

- a) Sòl urbà
- b) Sòl urbanitzable
- c) Sòl no urbanitzable”

Article 2

Es modifica l'apartat 5 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de la superfície d'explotació ponderada per un índex de localització.

La superfície d'explotació és la superfície total dels locals destinats a la realització de l'activitat, expressada en metres quadrats i, si és el cas, mitjançant la suma de totes les seves plantes. Tanmateix, en els casos següents només es pot prendre com a màxim com a superfície d'explotació el 40% de la superfície:

Superfície no construïda o descoberta dedicada al dipòsit de matèries primeres o productes de qualsevol classe, i, en general, a qualsevol aspecte de l'activitat de què es tracti, inclosos els aspectes accessoris o complementaris d'aquesta activitat, com la superfície ocupada per vials, jardins, zones de seguretat, etc.

Superfície construïda o coberta dels magatzems i dipòsits de tots tipus.

Superfície dels aparcaments coberts o descoberts, sempre que l'activitat desenvolupada a títol principal no sigui d'aparcament.

Els comuns han d'establir una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o del carrer on radiqui cada activitat econòmica.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.”

Article 3

Es modifica l'apartat 7 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“7. Quota tributària: La quota tributària de l'impost de radicació d'activitats comercials, empresarials i professionals resulta d'aplicar a la base de tributació el tipus de gravamen.

No obstant l'establert en el paràgraf anterior, s'estableix una quota tributària mínima aplicant el tipus de gravamen que correspongui al resultat de multiplicar l'índex de localització per 20 metres quadrats, així com una quota tributària màxima de 300.000 euros.

Tanmateix, en el cas d'empresaris que iniciïn una nova activitat comercial, empresarial o professional, l'obligat tributari es pot beneficiar de les bonificacions següents.

a) Reducció de fins al 100% de les quotes tributàries que es meritin durant els primers dotze mesos a comptar des de l'inici de l'activitat.

b) Reducció de fins al 50% de les quotes tributàries que es meritin durant els dotze mesos següents a l'inici de l'activitat i fins a un total de 24 mesos posterior a l'esmentat inici de l'activitat.

L'ordinació comunal regularà la bonificació aplicable en cada cas dins dels límits que estableix aquesta Llei.

Aquesta bonificació no s'aplica en cas que l'activitat hagi estat exercida amb anterioritat, encara que sigui com a conseqüència d'un canvi de titularitat.

Article 4

Es modifica l'article 47 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“Article 47. *Quantia màxima de l'endeutament*

1. L'import total de les operacions d'endeutament referides a l'article 43 no pot excedir el 200% de la mitja dels ingressos totals liquidats en els pressupostos de l'Administració comunal corresponent als tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació del patrimoni.

2. La càrrega financera anual no pot excedir el 20% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni. La càrrega financera consisteix en la suma de les quantitats destinades, en cada exercici, al pagament de les anualitats, dels interessos i de les comissions financeres corresponents a les operacions de crèdit, inclosos els imports relatius a la possible efectivitat dels avals.

La càrrega financera inclou la corresponent a les societats públiques participades per l'Administració comunal segons els comptes auditats de l'any natural immediatament anterior, proporcionalment al percentatge de participació. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el paràgraf anterior.

Per a les altres societats participades per l'Administració comunal referides a l'apartat 1 c) de l'article 43, la càrrega financera es calcula proporcionalment al percentatge de participació en el seu capital social, ponderant-la per la part de l'endeutament de la societat esmentada que computa a efectes del càlcul de l'endeutament comunal, respecte al seu endeutament total. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el segon paràgraf d'aquest apartat.

3. L'import total de les operacions d'endeutament a curt termini no pot excedir el 40% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les

operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni.

4. El comú que superi qualsevol dels límits establerts en els apartats 1 i 2 anteriors rep la participació dels ingressos de l'Estat en el pressupost de l'any següent que es conegui la desviació, reduïda en un import igual a l'excés d'endeutament sobre el límit establert. Aquest import és dipositat a l'INAF fins al moment en què el comú compleixi els límits establerts.

5. El Tribunal de Comptes informa el Consell General de la quantia d'endeutament i de la situació de cada comú.”

Article 5

Es modifica l'apartat 2 de l'article 56 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“2. La prescripció s'interromp si:

a) El deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració comunal, o si l'Administració comunal exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració comunal.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) L'Administració comunal presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se.”

Disposició final. Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

En els termes precedents es formula l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost que, d'acord amb l'article 100.1 del Reglament del Consell General, tramet al Sr. síndic general, als efectes escaients.

M. I. Sr. Xavier Montané Atero
Vicepresident

de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla
President

de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

2.2 Proposicions de llei

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996.**

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 12 d'octubre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la ponència de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

El M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla, nomenat ponent per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost el dia 11 de setembre del 2012, a la vista de la Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996

Exposició de motius

L'article 7.1 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, estipula que “prescriuen als tres anys: a) La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic (...); b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats (...); c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries”; en termes similars es pronuncia l'article 40.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, segons el qual “prescriuen als tres anys: a) el dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació; b) l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats; c) l'acció per a imposar sancions tributàries; d) el dret de devolució dels ingressos indeguts”; mentre que, per la seva banda, l'article 56.1 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del

21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre, estableix que *“salvat allò que altres lleis estableixen, prescriuen al cap de tres anys: a) La facultat de l'Administració Comunal de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa; b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats. El termini de prescripció s'inicia amb la notificació de la liquidació; c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries. El termini de prescripció es compta a partir del dia en què es comet la infracció”*.

Pel que fa a la interrupció d'aquest termini de prescripció de “tres anys”, les tres lleis disposen que *“En cas d'interrupció de la prescripció el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció”* (Llei general de les finances públiques i Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre) i que *“En cas d'interrupció de la prescripció, el que se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si es reanuda l'inactivitat del creditor”* (Llei de bases de l'ordenament tributari).

Per la seva banda, la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, de 15 de novembre de 1989, estableix mitjançant el seu article 97 que *“La jurisdicció administrativa i fiscal vetllarà per l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei, i el Jutjat administratiu i fiscal els executarà d'acord amb les disposicions d'aquest títol”*, de manera que, a hores d'ara, en aplicació de la normativa existent al respecte i davant la manca d'una regulació legislativa que permeti avui dia desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, les administracions públiques es veuen obligades a acudir a la *“jurisdicció administrativa i fiscal”* quan es troben en la necessitat de procedir a *“l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei”*.

El marc normatiu existent en l'actualitat comporta que, en cas d'impagament de tributs i sancions prèviament liquidats i notificats, les administracions públiques es vegin obligades a instar l'execució d'aquests actes administratius impetrant l'auxili de la jurisdicció administrativa i fiscal; consegüentment, vist que la presentació de la demanda per part d'una administració no evita que es mantingui la vigència del termini de prescripció ja transcorregut abans del moment de producció del fet interruptor, a la pràctica, l'execució d'aquests actes administratius queda supeditada a l'eficiència de l'actuació dels òrgans judicials.

I, amb relació a aquesta eficiència, és palesa l'existència de dilacions en la tramitació de les

sol·licituds d'execució d'actes administratius, amb les consegüents dificultats que aquesta circumstància genera en el cobrament de deutes pendents, que en algunes ocasions esdevé fins i tot impossible per motius de prescripció.

Malauradament, tot i els esforços esmerçats al respecte, la problemàtica detectada no ha estat solucionada, existint un retard en l'execució dels actes administratius que respon a causes estructurals i que dóna lloc a una situació d'anormal funcionament de l'Administració de la Justícia, tal i com els tribunals del Principat han tingut l'ocasió d'estatuir recentment.

És per això que la present Llei davant la situació existent, amb la finalitat d'atenuar els perjudicis derivats de la manca d'execució en seu judicial d'actes administratius i per mentre no es disposi d'una legislació que permeti a les administracions públiques desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, modifica la normativa reguladora de la interrupció del termini de prescripció continguda a la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, aplicable a la facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic, al dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats i a la potestat d'imposar sancions pecuniàries, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 7.2 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

“2. La prescripció queda interrompuda si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració o si aquesta li n'exigeix el pagament també de forma fefaent. La interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer de nou el termini de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.”

Esmena 1

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata

L'article 1 de la Proposició de Llei que queda redactat com segueix:

“Es modifica l'article 7.2 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

2. La prescripció s'interromp si:

- a) El deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració.
- b) Si l'Administració exigeix el pagament del deute al deutor de forma fefaent.
- c) Si l'Administració presenta demanda d'execució del deute a l'òrgan judicial competent.

El deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció.

Excepcionalment, en el supòsit c) d'aquest apartat, la interrupció de la prescripció comporta un nou termini d'un any, que s'afegeix al termini que encara no s'ha exhaurit perquè es produeixi la prescripció.”.

Esmena 2 **De modificació**

Grup parlamentari Socialdemòcrata

De modificació de l'article 1 de la Proposició de Llei que queda redactat com segueix:

“Es modifica el segon paràgraf de l'article 7 de la Llei General de les finances públiques de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

“2.1 La prescripció queda interrompuda:

- a) Si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració.
- b) Si l'Administració li n'exigeix el pagament, també de forma fefaent, dins un màxim de sis (6) mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

2.2 La interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors assenyalats en l'apartat 2.1, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.”.

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla

Informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost a la Proposició de llei de modificació de la Llei

general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha examinat, en el decurs de les reunions celebrades el 25 de setembre i el 9 d'octubre del 2012, l'informe del ponent relatiu a la Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmenes retirades per transacció i aprovades per unanimitat:

Esmena 1 (Grup Parlamentari Demòcrata) de modificació de l'article 1.

Esmena 2 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació de l'article 1.

Proposició de llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996

Exposició de motius

L'article 7.1 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, estipula que “prescriuen als tres anys: a) La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic (...); b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats (...); c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries”; en termes similars es pronuncia l'article 40.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, segons el qual “prescriuen als tres anys: a) el dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació; b) l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats; c) l'acció per a imposar sancions tributàries; d) el dret de devolució dels ingressos indeguts”; mentre que, per la seva banda, l'article 56.1 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre, estableix que “salvat allò que altres lleis estableixen, prescriuen al cap de tres anys: a) La facultat de l'Administració Comunal de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa; b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats. El termini de prescripció s'inicia amb la notificació de la liquidació; c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries. El termini de prescripció es compta a partir del dia en què es comet la infracció”.

Pel que fa a la interrupció d'aquest termini de prescripció de “tres anys”, les tres lleis disposen que “*En cas d'interrupció de la prescripció el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció*” (Llei general de les finances públiques i Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre) i que “*En cas d'interrupció de la prescripció, el que se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si es reanuda l'inactivitat del creditor*” (Llei de bases de l'ordenament tributari).

Per la seva banda, la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, de 15 de novembre de 1989, estableix mitjançant el seu article 97 que “*La jurisdicció administrativa i fiscal vetllarà per l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei, i el Jutjat administratiu i fiscal els executarà d'acord amb les disposicions d'aquest títol*”, de manera que, a hores d'ara, en aplicació de la normativa existent al respecte i davant la manca d'una regulació legislativa que permeti avui dia desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, les administracions públiques es veuen obligades a acudir a la “*jurisdicció administrativa i fiscal*” quan es troben en la necessitat de procedir a “*l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei*”.

El marc normatiu existent en l'actualitat comporta que, en cas d'impagament de tributs i sancions prèviament liquidats i notificats, les administracions públiques es vegin obligades a instar l'execució d'aquests actes administratius impetrant l'auxili de la jurisdicció administrativa i fiscal; consegüentment, vist que la presentació de la demanda per part d'una administració no evita que es mantingui la vigència del termini de prescripció ja transcorregut abans del moment de producció del fet interruptor, a la pràctica, l'execució d'aquests actes administratius queda supeditada a l'eficiència de l'actuació dels òrgans judicials.

I, amb relació a aquesta eficiència, és palesa l'existència de dilacions en la tramitació de les sol·licituds d'execució d'actes administratius, amb les consegüents dificultats que aquesta circumstància genera en el cobrament de deutes pendents, que en algunes ocasions esdevé fins i tot impossible per motius de prescripció.

Malauradament, tot i els esforços esmerçats al respecte, la problemàtica detectada no ha estat solucionada, existint un retard en l'execució dels actes administratius que respon a causes estructurals i que dona lloc a una situació d'anormal funcionament de l'Administració de la Justícia, tal i

com els tribunals del Principat han tingut l'ocasió d'estatuir recentment.

És per això que la present Llei davant la situació existent, amb la finalitat d'atenuar els perjudicis derivats de la manca d'execució en seu judicial d'actes administratius i per mentre no es disposi d'una legislació que permeti a les administracions públiques desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, modifica la normativa reguladora de la interrupció del termini de prescripció continguda a la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, aplicable a la facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic, al dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats i a la potestat d'imposar sancions pecuniàries, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 7.2 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

“2. La prescripció s'interromp si:

a) El deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració, o si l'Administració exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) L'Administració presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se.”

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

En els termes precedents es formula l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost que,

d'acord amb l'article 100.1 del Reglament del Consell General, tramet al Sr. síndic general, als efectes escaients.

M. I. Sr. Xavier Montané Atero
Vicepresident
de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla
President
de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en relació a la **Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 12 d'octubre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la ponència de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

El M.I. Sr. Martí Salvans Abetlla, nomenat ponent per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost el dia 11 de setembre del 2012, a la vista de la Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996

Exposició de motius

L'article 40.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, estipula que “prescriuen als tres anys: a) el dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació; b) l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats; c) l'acció per a imposar sancions tributàries; d) el dret de devolució dels ingressos

indeguts”; en termes similars es pronuncia 7.1 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, segons el qual “prescriuen als tres anys: a) La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic (...); b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats (...); c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries”; mentre que, per la seva banda, l'article 56.1 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre, estableix que “salvat allò que altres lleis estableixen, prescriuen al cap de tres anys: a) La facultat de l'Administració Comunal de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa; b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats. El termini de prescripció s'inicia amb la notificació de la liquidació; c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries. El termini de prescripció es compta a partir del dia en què es comet la infracció”.

Pel que fa a la interrupció d'aquest termini de prescripció de “tres anys”, les tres lleis disposen que “En cas d'interrupció de la prescripció, el que se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si es reanuda l'inactivitat del creditor” (Llei de bases de l'ordenament tributari) i que “En cas d'interrupció de la prescripció el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció” (Llei general de les finances públiques i Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre).

Per la seva banda, la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, de 15 de novembre de 1989, estableix mitjançant el seu article 97 que “La jurisdicció administrativa i fiscal vetllarà per l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei, i el Jutjat administratiu i fiscal els executarà d'acord amb les disposicions d'aquest títol”, de manera que, a hores d'ara, en aplicació de la normativa existent al respecte i davant la manca d'una regulació legislativa que permeti avui dia desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, les administracions públiques es veuen obligades a acudir a la “jurisdicció administrativa i fiscal” quan es troben en la necessitat de procedir a “l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei”.

El marc normatiu existent en l'actualitat comporta que, en cas d'impagament de tributs i sancions prèviament liquidats i notificats, les administracions públiques es vegin obligades a instar l'execució d'aquests actes administratius impetrant l'auxili de la jurisdicció administrativa i fiscal; consegüentment, vist que la presentació de la demanda per part d'una

administració no evita que es mantingui la vigència del termini de prescripció ja transcorregut abans del moment de producció del fet interruptor, a la pràctica, l'execució d'aquests actes administratius queda supeditada a l'eficiència de l'actuació dels òrgans judicials.

I, amb relació a aquesta eficiència, és palesa l'existència de dilacions en la tramitació de les sol·licituds d'execució d'actes administratius, amb les conseqüents dificultats que aquesta circumstància genera en el cobrament de deutes pendents, que en algunes ocasions esdevé fins i tot impossible per motius de prescripció.

Malauradament, tot i els esforços esmerçats al respecte, la problemàtica detectada no ha estat solucionada, existint un retard en l'execució dels actes administratius que respon a causes estructurals i que dona lloc a una situació d'anormal funcionament de l'Administració de la Justícia, tal i com els tribunals del Principat han tingut l'ocasió d'estatuir recentment.

És per això que la present Llei davant la situació existent, amb la finalitat d'atenuar els perjudicis derivats de la manca d'execució en seu judicial d'actes administratius i per mentre no es disposi d'una legislació que permeti a les administracions públiques desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, modifica la normativa reguladora de la interrupció del termini de prescripció continguda a la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, aplicable al dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, a l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats, a l'acció per a imposar sancions tributàries i al dret dels administrats a la devolució dels ingressos indeguts, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 41.2 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

"2. La interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer de nou el termini de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció."

Esmena 1

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata

L'article 1 de la Proposició de Llei que queda redactat com segueix:

"Es modifica l'article 41 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre del 1996, que queda redactat com segueix:

Interrupció del termini de prescripció

1. Els terminis de prescripció establerts a l'article 40.1, apartats a), b) i c) s'int interrompen per:

a) qualsevol acció administrativa realitzada amb coneixement formal de l'obligat tributari, exigint el pagament.

b) qualsevol actuació de l'obligat tributari reconeixent el deute directament davant l'administració o indirectament per la interposició de reclamacions o recursos de qualsevol mena.

c) per la presentació per part de l'administració de la demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

2. El termini de prescripció referent a la devolució d'ingressos indeguts s'int interromp quan l'administració reconeix el deute, amb notificació fefaent al creditor, o si aquest li n'exigeix el pagament també de forma fefaent.

3. La interrupció de la prescripció comporta que el què se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si el creditor inicia de nou la seva activitat.

4. Excepcionalment, en el supòsit d'interrupció de la prescripció per la presentació per part de l'administració de la demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent, la interrupció comportarà un nou termini d'un any, que s'afegirà al termini que encara s'ha d'exhaurir perquè es produeixi la prescripció.

5. La prescripció s'aplica d'ofici, mitjançant resolució de l'òrgan competent, sense necessitat que l'invoqui o formuli excepció l'interessat."

Esmena 2

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata

De modificació de l'article 1 de la Proposició de Llei que queda redactat com segueix:

"Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 41 de la Llei de bases de l'ordenament tributari de 19 de desembre de 1996, que queden redactades com segueix:

"1. La prescripció queda interrompuda:

a) Si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració.

b) Si l'Administració li n'exigeix el pagament, també de forma fefaent, dins un màxim de sis (6) mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

2. La interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors assenyalats en l'apartat 1, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.”.

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla

Informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost a la Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha examinat, en el decurs de les reunions celebrades el 25 de setembre i el 9 d'octubre del 2012, l'informe del ponent relatiu a la Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmenes retirades per transacció i aprovades per unanimitat:

Esmena 1 (Grup Parlamentari Demòcrata) de modificació de l'article 1.

Esmena 2 (Grup Parlamentari Socialdemòcrata) de modificació de l'article 1.

Proposició de llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996

Exposició de motius

L'article 40.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, estipula que “prescriuen als tres anys: a) el dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació; b) l'acció per exigir el pagament dels deutes

tributaris liquidats; c) l'acció per a imposar sancions tributàries; d) el dret de devolució dels ingressos indeguts”; en termes similars es pronuncia 7.1 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, segons el qual “prescriuen als tres anys: a) La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic (...); b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats (...); c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries”; mentre que, per la seva banda, l'article 56.1 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre, estableix que “salvat allò que altres lleis estableixen, prescriuen al cap de tres anys: a) La facultat de l'Administració Comunal de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa; b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats. El termini de prescripció s'inicia amb la notificació de la liquidació; c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries. El termini de prescripció es compta a partir del dia en què es comet la infracció”.

Pel que fa a la interrupció d'aquest termini de prescripció de “tres anys”, les tres lleis disposen que “En cas d'interrupció de la prescripció, el que se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si es reanuda l'inactivitat del creditor” (Llei de bases de l'ordenament tributari) i que “En cas d'interrupció de la prescripció el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció” (Llei general de les finances públiques i Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre).

Per la seva banda, la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, de 15 de novembre de 1989, estableix mitjançant el seu article 97 que “La jurisdicció administrativa i fiscal vetllarà per l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei, i el Jutjat administratiu i fiscal els executarà d'acord amb les disposicions d'aquest títol”, de manera que, a hores d'ara, en aplicació de la normativa existent al respecte i davant la manca d'una regulació legislativa que permeti avui dia desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, les administracions públiques es veuen obligades a acudir a la “jurisdicció administrativa i fiscal” quan es troben en la necessitat de procedir a “l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei”.

El marc normatiu existent en l'actualitat comporta que, en cas d'impagament de tributs i sancions prèviament liquidats i notificats, les administracions públiques es vegin obligades a instar l'execució d'aquests actes administratius impetrant l'auxili de la

jurisdicció administrativa i fiscal; consegüentment, vist que la presentació de la demanda per part d'una administració no evita que es mantingui la vigència del termini de prescripció ja transcorregut abans del moment de producció del fet interruptor, a la pràctica, l'execució d'aquests actes administratius queda supeditada a l'eficiència de l'actuació dels òrgans judicials.

I, amb relació a aquesta eficiència, és palesa l'existència de dilacions en la tramitació de les sol·licituds d'execució d'actes administratius, amb les consegüents dificultats que aquesta circumstància genera en el cobrament de deutes pendents, que en algunes ocasions esdevé fins i tot impossible per motius de prescripció.

Malauradament, tot i els esforços esmerçats al respecte, la problemàtica detectada no ha estat solucionada, existint un retard en l'execució dels actes administratius que respon a causes estructurals i que dona lloc a una situació d'anormal funcionament de l'Administració de la Justícia, tal i com els tribunals del Principat han tingut l'ocasió d'estatuir recentment.

És per això que la present Llei davant la situació existent, amb la finalitat d'atenuar els perjudicis derivats de la manca d'execució en seu judicial d'actes administratius i per mentre no es disposi d'una legislació que permeti a les administracions públiques desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, modifica la normativa reguladora de la interrupció del termini de prescripció continguda a la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, aplicable al dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, a l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats, a l'acció per a imposar sancions tributàries i al dret dels administrats a la devolució dels ingressos indeguts, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 41 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

“Article 41. *Interrupció del termini de prescripció*

1. *Els terminis de prescripció establerts a l'article 40.1, apartats a), b) i c), s'int interrompen en els següents supòsits:*

a) Si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració, o si l'Administració exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors assenyalats en l'apartat 1, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) Si l'Administració presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se.

2. El termini de prescripció referent a la devolució d'ingressos indeguts s'int interromp quan l'Administració reconeix el deute, amb notificació fefaent al creditor, o si aquest li n'exigeix el pagament també de forma fefaent.

3. La prescripció s'aplica d'ofici, mitjançant resolució de l'òrgan competent, sense necessitat que l'invoqui o formuli excepció l'interessat.”

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

En els termes precedents es formula l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost que, d'acord amb l'article 100.1 del Reglament del Consell General, tramet al Sr. síndic general, als efectes escaients.

M. I. Sr. Xavier Montané Atero

Vicepresident

de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla

President

de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.2 Convocatòries

Avís

El proper dia 18 d'octubre del 2012, dijous, a les 16.00h, se celebrarà una sessió ordinària del Consell General, amb l'ordre del dia següent:

1. Examen i votació de la Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre les municions de dispersió, adoptat a Dublín el 30 de maig del 2008.
2. Examen i votació de la Proposició de llei de modificació de la Llei de la radiodifusió i televisió pública i de creació de la societat pública Ràdio i Televisió d'Andorra SA, del 13 d'abril del 2000.
3. Examen i votació del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses d'inversió derivades de l'adequació de la nova seu del Tribunal Constitucional i de modificació del pressupost d'ingressos del Tribunal Constitucional contingut a la Llei 22/2011, del 29 de desembre, del pressupost per a l'exercici del 2012.
4. Examen i votació del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'adequació del nou local d'atenció al públic dels departaments de Tributs i de Duana i per finançar els treballs de disseny operatiu i funcional per a la creació d'un sol òrgan que gestioni tots els processos associats a la gestió i la supervisió dels nous tributs.
5. Examen i votació de la Proposta d'aprovació de la ratificació de l'Acord entre el Principat d'Andorra i la República de Polònia per a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal.
6. Examen i votació del Projecte de llei de creació del Col·legi Oficial de Farmacèutics d'Andorra.
7. Examen i votació del Projecte de llei de creació del Col·legi Oficial de Logopedes d'Andorra.
8. Examen i votació del Projecte de llei de creació del Col·legi Oficial d'Economistes d'Andorra.
9. Examen i votació del Projecte de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers d'Andorra.
10. Examen i votació del Projecte de llei de creació del Col·legi Oficial de Geòlegs d'Andorra.
11. Examen i votació del Projecte de llei de modificació de la Llei del joc del bingo, del 28 de novembre de 1996, modificada per la Llei del 15 de novembre del 2001.
12. Examen i votació del Projecte de llei de modificació de la Llei 11/2012, del 21 de juny, de l'impost general indirecte.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 12 d'octubre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Butlletí del Consell General

Dipòsit legal: And. 262/94
ISSN 1024-9044

Preu de l'exemplar: 0,90 €
Subscripcions: Tel. 877877